

κίνη. Ταυτότητα χρόνου: έτος μηδέν από τότε που γεννήθηκα, Ιούλιο του 1974, και σήμερα το έτος των αλφών την περσία του Ελληνισμού.

Γεγονότα που σημάδεψαν ανεξίτηλα την εθνική και συλλογική μνήμη όσων τότε τα βίωσαν και σήμερα βρίσκονται στην ώριμη πλέον ηλικία...

Εθνικός και εκκλησιαστικός διχασμός στην Κύπρο, με υποκίνηση του δικατορικού καθεστώτος της Ελλάδος, άφρον-κατά τον επιεικέστερο χαρακτηρισμό-πραξικόπημα κατά του νομίμου Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', εθνοκτόνος εμφύλια σύγκρουση, τουρκική εισβολή στη Μεγαλόνησο, πτώση της Δικτατορίας και αποκατάσταση της Δημοκρατίας στην Ελλάδα, κατοχή του 30 % του Κυπριακού εδάφους από τα τουρκικά στρατεύματα, προσφυγιά, αγνοούμενοι...

Σαράντα χρόνια έχουν περάσει από τότε που το ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ δονούσε τις ψυχές των Πανελλήνων, που διαπίστωναν ότι το τίμημα της αποκατάστασης της Δημοκρατίας ήταν η Κυπριακή τραγωδία, ο κίνδυνος απώλειας της τελευταίας εστίας του εκτός Ελλαδικών συνόρων Ελληνισμού, η ορατή προοπτική μιας ακόμα εθνικής συρρίκνωσης.

Εν τω μεταξύ, ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, η πανθομολογούμενη εποποιία της ανασυγκρότησης του Κυπριακού Ελληνισμού άμβλυσε τη θλίψη της προσφυγιάς 200.000 Ελλήνοκυπρίων, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις πατρογονικές τους εστίες και τα πατρώα τους ιερά, η, νόθα και πλασματική, όπως αποδείχθηκε, οικονομική ευμάρεια σκότισε τη μνήμη και μετέτρεψε το σύνθημα-υπόσχεση ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ σε μια άγνωστη ή τουλάχιστον γραφική, αν όχι εθνικιστική φράση για την πλειοψηφία των κάτω των 40 ετών σήμερα Ελλήνων.

Και όμως! Το ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ θα έπρεπε να αποτελεί για όλους τους Έλληνες, Ελλαδίτες και Κυπρίους, μια διαρκή υπόμνηση των τότε γεγονότων, όχι για να συντηρηθεί το μίσος ή ο πόνος, αλλά για να αποφευχθεί κι' άλλο μίσος, κι' άλλος διαχασμός, κι' άλλη καταστροφή, κι' άλλος πόνος...

Γιατί, μπορεί ο Αυστριακός διανοούμενος και φιλόσοφος του 20ού αιώνα Καρλ Πόπερ να λέει ότι η ενασχόληση με την ιστορία δεν προσφέρει τίποτα περισσότερο απ' ό,τι μια συλλογή κοχυλιών ή γραμματοσήμων, εννοώντας έτσι ότι η ιστορία ικανοποιεί μόνο την περιέργειά μας, αλλά ο σπουδαιότερος Γάλλος ιστορικός της μεταπολεμικής περιόδου Φερνάν Μπροντέλ υποστηρίζει ότι «θα χρειαζόταν να κινητοποιήσουμε όλη την ιστορία για να κατανοήσουμε το παρόν».

Και το παρόν της σύγχρονης Ελληνικής πραγματικότητας, αλλά και οι προοπτικές του μέλλοντός της, κατανοούνται, ερμηνεύονται και διασφαλίζονται από τα γεγονότα, που σημάδευσαν την πρόσφατη ιστορία του Ελληνισμού.

Εάν η μνήμη του ανθρώπου είναι κριτήριο της ταυτότητάς του, τότε η απώλεια της ιστορικής μνήμης θα πρέπει να σημαίνει απώλεια και της ιστορικής ταυτότητας. Δυστυχώς, όμως, στο πλαίσιο της ισοπεδωτικής παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας και εξ αιτίας της καταναλωτικής συνείδησης και της περιρρέουσας

γενικότερης πολιτιστικής σύγχυσης, η ιστορική μνήμη τείνει να διαγραφεί από την πολιτιστική και κοινωνική πραγματικότητα.

Έτσι, όσοι μιλούν σήμερα για τη διχοτομημένη “χαλκόεσσα” Κύπρο, το απ’ αιώνων Ελληνικό και Ορθόδοξο νησί των 240 μεμαρτυρημένων Αγίων και των αναρίθμητων ηρώων, το νησί, που ήδη από τον 15ο αιώνα ο Κύπριος χρονογράφος Λεόντιος Μαχαιράς αποκάλεσε “αγίαν νήσον”, με τους πέντε χιλιάδες Ναούς και διακόσια κατά καιρούς ακμάσαντα Μοναστήρια, με τρεις χιλιάδες τοποθεσίες σε διάφορες περιοχές της και εβδομηντα επτά πόλεις και χωριά της να φέρουν ονόματα Αγίων, όπως μαρτυρεί ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος Γ΄, όσοι αγωνίζονται και αγωνιούν ή απλά μιλούν για την απελευθέρωσή της από την Τουρκική κατοχή και διασφάλιση μιας δίκαιης λύσης του λεγόμενου Κυπριακού προβλήματος, αντιμετωπίζονται με επιφύλαξη, καχυποψία ή και υβριστική συκοφαντία, ως εθνικιστές...

Από την άλλη, το ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ μετατράπηκε σε πλήρη αμνησία και αδιαφορία για τη διεθνή υποκρισία, που κατ’ επιλογήν κόπτεται για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αδιαφορώντας αν μια Πρωτεύουσα της Ευρωπαϊκής Ένωσης παραμένει ακόμα διχοτομημένη, 25 χρόνια περίπου μετά την πτώση του “τείχους του αίσχους” του Βερολίνου!

Ο Κύπριος ποιητής Βασίλης Μιχαηλίδης περιγράφοντας σε ποίημά του, γραμμένο στην Κυπριακή διάλεκτο, τη θυσία του Αρχιεπισκόπου Κύπρου και Εθνάρχου Κυπριανού, στις 9 Ιουλίου 1821, τον παρουσιάζει να δίνει στους δημίους του τη θρυλική απάντηση: «Η Ρωμηοσύνη εν να χαθή όντας ο κόσμος λείψη», δηλαδή το Ελληνορθόδοξο Γένος θα εξαφανισθεί μόνον όταν έλθει η συντέλεια του κόσμου.

Μήνυμα ηρωισμού, αγωνιστικότητας, πίστης και ελπίδας, πολύτιμος οδηγός μέσα στην απαισιόδοξη και μίζερη εποχή που ζούμε, που όλοι και όλα μας προτρέπουν σε συμβιβασμό στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης ειρήνης και μιας θνησιγενούς οικονομικής ανάπτυξης.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ, λοιπόν,

ούτε το ιστορικό παρελθόν, ούτε τις ευθύνες, που απορρέουν απ' αυτό, αλλά και ούτε τα λόγια του Κολοκοτρώνη: «Τίποτα δεν εφοβήθηκα, ούτε εις τας αρχάς, ούτε εις τον καιρόν του Δράμαλη, όπου ήρθε με 30 χιλιάδες στράτευμα εκλεκτό ούτε ποτέ, μόνο εις το προσκύνημα εφοβήθηκα».

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 19 Ιουλίου 2004)